

Kytička fialek

Šly jsme parkem, obě dvě jsme se smály. Vedla jsem ji domů ze školky, když tu najednou jsem ji nikde neviděla, prostě zmizela. Hrály jsme tuhle hru často, ona se schovala a já ji hledala, ale vždy mi to řekla. Teď ne.

"Lauro, kde jsi?", volám. "No tak! Odpověz!", naléhám, avšak bez odezvy. Vjel do mě nával panické hrůzy. Já během několika vteřin ztratím svoji malou sestru. Rozhlížím se, ale nikde ji nevidím.

"Klárko, pojd' se", ozve se.

Spadl mi kámen ze srdce. Byla to ona. Seděla u malého chomáčku květinek, několikrát si k nim i přivoněla.

"Co je to za kytičky?" bylo na ní vidět, že se jí líbí.

"Fialky", odpověděla jsem bleskurychle. Jako malá jsem je milovala, takový malý první chomáček jara. Ještě chvíli si je prohlížela, pak jednu utrhla. Celé jsem to sledovala. Všimla si toho a nasadila výraz, kterým jakoby se ptala: "Nevadí to, ne?" Jen jsem se usmála. Vzala jsem ji za ruku a šly jsme pomalu domů.

O té fialce pak básnila celé dny, někdy už to nešlo ani poslouchat. Ještě horší to však bylo, když ten jeden kvítek uvadl. Ukápala slzička a fialka se musela dát do její oblíbené knížky pohádek.

Pár dní na to měla narozeniny, a tak jsem si řekla, že jí udělám radost. Snad tam ty fialky ještě budou.

Přišel den "D". Ještě za šera jsem si to namířila do parku. Až tam jsem si všimla, že v noci stačil napadnout sníh. Takový ten poslední, mokrý, těžký. Ztuhlými prsty rozhrabávám tenkou vrstvu sněhu a sláva! Fialky. Jedna, druhá, za chvíli mám drobnou kytičku v hrsti. Doma jsem ji převázala růžovou stužkou, tu má moje malá sestřička nejraději. Teď rychle připravit snídani do postele a ...

"Všechno nejlepší!" Kakaa si ani nevšimla, ale za tu mlaskavou pusu jí budu nosit kytičku každý rok.

První jarní kytičku.

Kytičku fialek.

